

men samtidig skal vi sikre tilgængelighed for forskere og andre med forskningsmæssig interesse, og den balance holder lovforslaget.

Tilgængeligheden skal ikke være afhængig af et for løseligt skøn. Det er afgørende, at det skal være kendetegnet af åbenhed og gennemsækelighed.

Enhedslisten støtter ligeledes bestemmelserne om udvidelse af adgang til distribution af lydbøger til også at omfatte onlinedistribution. Det er en naturlig konsekvens af den teknologiske udvikling.

Kl. 12.15

Jann Sjursen (DF):

Da Kristendemokraternes kulturordfører, fru Bodil Kornbek, ikke kan være til stede her i dag, skal jeg på partiets vegne tilkendegive, at vi i naturlig forlængelse af det forslag, vi forhandlede under det foregående dagsordenspunkt, kan støtte dette forslag, L 78, forslag til lov om ændring af ophavsretsloven.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Nu er det jo blevet en hel vane, så derfor vil jeg godt som flere gange tidligere i dag takke ordførerne for den brede tilslutning, som lovforslaget har modtaget.

Som bekendt er ophavsretten en vanskelig størrelse, og så sent som i forbindelse med sidste års ændring af ophavsretsloven var der flere ordførere, der gjorde opmærksom på, at man havde behov for informationsmateriale, der på mere tilgængelig vis kunne informere om dette vanskelige regelsæt.

Vi har i Kulturministeriet herefter arbejdet meget med at øge forståelsen for og kendskabet til de ophavsretlige regler. Dette arbejde har bl.a. ført til lancering af en ophavsretlig infokiosk i foråret 2004, en infokiosk, som ud over at have sin egen hjemmeside også har udgivet en tegneserie, som særlig landets biblioteker har haft stor glæde af at kunne uddele til sine lånere. Både hjemmeside og tegneserie er blevet en stor succes, netop fordi informationen er kort, præcis og let forståelig.

Derudover ligger der en stor udfordring i at forsøge at forenkle ophavsretsloven, sådan at reglerne bliver nemmere at forstå. Det er ikke nemt at formulere enkle regler på et så vanskeligt område, men dette forslag bidrager faktisk netop til en forenkling af ophavsretsloven.

Forslaget forenkler bl.a. regler om adgang til pligtafleveret materiale på arkiver, biblioteker

og museer. F.eks. giver forslaget en bedre mulighed for forskere for at få adgang til pligtafleveret materiale. Denne del af forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til lov om pligtaflevering, der ligeledes behandles her i Folketinget i dag.

Dernæst giver forslaget mulighed for onlinedistribution af lydbøger til syns- og læsehændicappede. Dette indebærer, at det bliver lettere for syns- og læsehændicappede at få adgang til ophavsretligt beskyttet materiale.

Forslaget har hos så vel brugere som rettighedshaverne fået stor opbakning.

Jeg er glad for, at der er blevet taget vel imod det her forslag, og under alle omstændigheder glæder jeg mig til det videre udvalgsarbejde sammen med Kulturudvalget om forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 58: Forslag til lov om indfødsrets meddelelse. Af integrationsministeren (Bertel Haarder). (Fremsat 27/10 2004).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Søren Krarup (DF):

Jeg røber i dag ingen hemmelighed, når jeg siger, at det mest katastrofale i Danmarks nyere historie er den indvandringspolitik, der blev iværksat med udlændingeloven af 1983. Hermed blev en gammel nationalstat forvandlet til et indvandrerland, hvad der strider imod Danmarks hele historie og identitet, og hermed var der lagt op til endeløse konfrontationer og konflikter i den fremtid, hvor uforenelige kulturer

skulle forenes i noget, man kaldte det multikulturelle samfund, og hvor den arme danske befolkning skulle bære byrden af den virkelig-hedsforfalskning, som landets herskende klasse havde hengivet sig til i sin politiske korrekthed.

Omsider er det jo ved at blive erkendt. Virkningen af de dystre forhold og begivenheder, som vi også har oplevet her i landet, og som med særlig gru viser sig i Holland i øjeblikket, undgår ikke at påvirke sindene. Alle forstår nu, at indvandrerpolitikken bærer folkelig splittelse og elendighed i sit skød. Vi er nogle stykker, der har sagt det højt og tydeligt i en menneskealder.

De færreste herinde tør modsige Dansk Folkeparti, når vi hævder, at det er nødvendigt at lægge kursen skrappt om og at beskytte Danmark mod indvandringen.

Regeringsskiftet for 3 år siden var en konsekvens af erkendelsen. Også de partier, der stod bag indvandringspolitikken, slutter nu op bag stramningerne. I al ubeskedenhed: Vi havde ret i vores advarsel. Og regeringen har siden foråret 2002 sammen med os søgt at afværge eller i hvert fald begrænse katastrofen – undtagen på ét område. I spørgsmålet om indfødsret synes regeringen i skikkelse af sin integrationsminister at handle ligesom de franske royalister efter 1815, der intet havde glemt og intet havde lært.

Kl. 12.20

Vi lavede nye retningslinjer for indfødsret i maj 2002 og mente, at vi dermed havde sikret os, at dansk indfødsret ikke mere kunne kastes i grams til fremmede, som ikke havde kvalificeret sig til at blive danske.

Da vi forrige år opdagede, at vi havde taget forfærdelig fejl vedrørende sprogkravet, gjorde vi anskrig og bad ministeren gå med til en ændring, der sikrede, at dansk indfødsret og dermed dansk stemmeret til Folketinget fik man først, når man kunne tale et forsvarligt dansk.

Vi krævede, at den, der skulle opnå indfødsret, skulle tale dansk på niveau med de børn, der forlader den danske folkeskole. Det hedder dansk på VUC-niveau. Ministeren strittede imod med arme og ben. Vi gik derefter med til Dansk 3 med karakteren 8, for vi ville gerne bevare det gode samarbejde og modererede derfor vore krav.

Men integrationsministeren vil ikke høre tale om en sådan nødvendig sprogfærdighed og accepterer dansk på kaudervælksniveau som det sproglige krav til ansøgere om indfødsret. Dermed saboterer regeringen og integrationsministeren den erkendelse vedrørende indvan-

dringspolitikken, som den i andre sammenhænge har gjort sammen med et stort flertal i befolkningen.

Hermed står døren til Danmark fortsat på vid gab vedrørende denne helt afgørende del af udlændingepolitikken. Hermed kastes indfødsret fortsat i grams til alt, alt for mange.

Jeg spørger, hvorfor integrationsministeren på dette ene område nægter at se situationen i øjnene. Han har en begrundelse: Han vil have indfødsretten til at tjene integrationen. Integration, det er ministerens eneste interesse, men dansk indfødsret skal naturligvis ikke tjene integrationen. Det er integrationen, der skal bøje sig for indfødsretten.

Dansk indfødsret er målet, dvs. forsvaret for danskernes førstefødselsret til Danmark, men ministeren gør målet til middel, og dermed bi-drager han til den katastrofale udvikling, som vi i fællesskab har søgt at standse siden systemskiftet i november 2001.

Det andet argument imod en forsvarlig indfødsretspraksis er det terapeutiske, det, som oppositionen benytter sig af, når den siger, at vi skal give indfødsret til fremmede, fordi det er så synd for dem, at de ikke får det. Nej, hverken terapi eller integration må bestemme, hvem der opnår dansk indfødsret. Det må alene det danske folks liv og lykke. Det er det danske folks førstefødselsret til sit eget land, der er målet, og de forskellige midler skal ikke svække eller opheve dette mål.

Vi afventer, at integrationsministeren ser dette i øjnene, på samme måde som han og regeringen har erkendt sandheden i vore tidligere advarsler imod en katastrofal indvandringspolitik. Vi er overbeviste om, at det kun er et spørgsmål om tid – og tiden løber hurtigt nu, som det viser sig i Holland – men indtil da må vi stemme nej til en indfødsretslov, hvis sprogkrav er ganske utilstrækkelige.

Else Theill Sørensen (KF):

Vi kan lave en lang føljeton ud af de debatter, vi har haft i den her sammenhæng igennem de sidste 3 år. Lad mig starte med at sige, at hr. Søren Krarup hele tiden blander indfødsretsspørgsmålet sammen med udlændinge- og indvandringspolitikken i al almindelighed.

Jeg tror godt, jeg kan sige, at vi i det flertal, der har stået bag stramningerne i udlændingepolitikken, har været meget enige, og det flertal har jo dækket Venstre, Det Konservative Folke-

parti, Dansk Folkeparti og langt hen ad vejen Socialdemokratiet.

Vi har været enige om, at indvandringen var blevet for voldsom, at der skulle stoppes op, og vi har i fællesskab, tre eller fire partier, forsøgt at gøre noget, og det er lykkedes. Der er blevet strammet ganske betragteligt op. Det er vi i Det Konservative Folkeparti meget glade for.

Så tilføjer hr. Søren Krarup: undtagen på ét område. Og lad mig så springe lidt længere ned i talen, hvor jeg tror hr. Søren Krarup sagde: Der står døren på vid gab. Hvis vi skal fortsætte med huset og døren, så vil jeg sige, at det med hr. Søren Krarups indstilling sådan set må være en stor fordel, at denne dør står på vid gab.

Kl. 12.25

For vi taler jo om mennesker, der er kommet ind ad døren, mennesker, der har permanent opholdstilladelse, mennesker, der i mange, mange tilfælde har boet her i rigtig mange år. Der er altså ikke tale om, hvorvidt de skal ind eller ud ad nogen dør. Der er tale om, hvorvidt de skal have den ekstra ret, der ligger i at have dansk indfødsret.

I Det Konservative Folkeparti har vi altid taget spørgsmålet om dansk indfødsret utrolig alvorligt. Vi har i mange år stået uden for aftalerne, fordi vi ikke var tilfredse med de krav, der blev stillet.

Nu har vi så været med i aftalerne, fordi kravene er blevet strammet. Der er blevet stillet strammere krav til, hvor længe man skal have haft ophold i landet, stillet krav om, at man ikke må have gæld til det offentlige, stillet strammere krav om, at man ikke må have begået kriminalitet, og også stillet langt strammere krav til danskundskaberne.

Vi er fuldstændig enige med Dansk Folkeparti i, at der skal stilles strenge danskkrav, men på et eller andet tidspunkt må det stoppe med disse eksamenskrav. Det handler om, om folk kan tale dansk, om de har forståelse for det danske samfund og for, hvad der foregår i det danske samfund. Det kan vi nok desværre aldrig nogen sinde gøre fuldstændigt op i form af nogen som helst prøver, for vi kan jo til hver en tid kun høre, hvad der kommer ud af munden på folk. Vi kan jo ikke vide, hvad de har i hovedet, og hvad de har i hjertet. I virkeligheden ville vi frygtelig gerne kunne det, for først da vidste vi, om de havde den rette demokratiske indstilling til at bo i det her land.

Men jeg vil godt sige, at de retningslinjer, der er nu, og som det her lovforslag i øvrigt er lavet

efter, er de retningslinjer, som Dansk Folkeparti har været med til at lave. Dem er vi fuldt ud tilfredse med, og dem vil vi godt arbejde videre ud fra.

Det Konservative Folkeparti kan naturligvis støtte lovforslaget og stemme for det.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil godt begynde med at kvittere for det gode samarbejde, vi har haft, også med Det Konservative Folkeparti, med fru Else Theill Sørensen. Og det er fuldstændig rigtigt, at vi i de forløbne 3 år i fællesskab virkelig har gjort en udmærket indsats for at prøve på at få lidt styr på den katastrofale indvandrersituation.

Men som sagt: Dette er det eneste punkt, hvor det åbenbart ikke lader sig gøre at tale integrationsministeren til fornuft. Og der er jo, vil jeg gerne sige til fru Else Theill Sørensen, den afgørende forskel, at den, man tildeler indfødsret, har man dermed gjort til dansk borger, og det vil sige, at dér kan der så ikke ændres noget.

De, der har permanent opholdstilladelse, kan dog stadig væk forlade Danmark, hvis det viser sig, at situationen bliver katastrofal, og jeg kan ikke undlade i disse dage at sige, at den er ved at blive katastrofal.

Det viser sig, at det, den politiske korrekthed kaldte det multikulturelle samfund, er et tokulturelt samfund, hvor de to kulturer er uforenelige, og det vil sige, at det nu begynder at udmønte sig i uhyggelige voldsepisoder.

Som sagt: Dette er noget, der hænger nøje sammen med hele udlændingsespørgsmålet, fordi det betyder, at udlændingene hermed er blevet integreret – eller ikke integreret, for det er de netop ikke, men de er blevet danske statsborgere på en sådan måde, at det er uopretteligt.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Så vidt er vi i og for sig også enige. Men vi er bare ikke enige om, hvorvidt man ved hjælp af at stille nogle formelle krav til en danskprøve kan sortere præcis de forkerte fra, få sien til at virke, sådan som vi måske i virkeligheden er enige om. Hvis vi alle sammen kunne se alting om den enkelte ansøger, tror jeg måske, at hele Folketinget kunne blive enige om, hvem der skulle have indfødsret, men det kan vi ikke.

Vi har forsøgt at sætte nogle retningslinjer op, og knasten, som får Dansk Folkeparti til at bryde aftalen eller bakke ud af aftalen, eller hvad vi

nu skal sige, er så lillebitte, at den virker som et påskud til at bryde ud af en aftale. Den er i virkelighedens verden så lillebitte. Vi kunne sagtens være blevet enige om nogle fornuftige krav til danskprøven, men vi kunne altså ikke blive ved med at gå opad i niveau for den danskprøve.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg har allerede sagt det; jeg indrømmer, at vi, da vi lavede aftalen, burde have været mere inde i hele sprogskejunglen. Det var vi ikke, men så gjorde vi dog et hæderligt forsøg på at forstå den.

Kl. 12.30

Jeg synes, det er rimeligt at sige, at de krav, vi stiller, svarer til dem, der stilles til enhver dansk borger. Man skal kunne orientere sig i det, der foregår i den danske debat, når man skal gøre brug af sin stemmeret, der følger med indfødsretten, og derfor stiller vi krav om et sprogligt niveau, der ligger mellem 8. og 9. klasse, mens integrationsministeren kun vil gå med til et sprogligt krav, der ligger på 4.-klasses-niveau. Det er for lavt sat, jeg synes også, det er despekt for dansk indfødsret, og dansk indfødsret skal være målet og ikke midlet for integration.

Jeg indrømmer, at vi på mange måder står i en forfærdelig situation, fordi vi nu skal prøve at råde bod på 20 års elendighed. Men det sker altså ikke ved, at vi stikker hovedet i busken og siger, at det går nok alligevel.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg kan ikke anerkende det med 4.-klasses-niveau, men jeg tror ikke, jeg vil uddybe det nærmere, for så kan vi blive ved med at stå her og sige de samme ord, som vi har sagt i to-tre debatter og under adskillige langvarige møder om sagen. Jeg anerkender ikke, at det, vi og ministeren ønsker, kun er et 4.-klasses-niveau, for det er ganske enkelt ikke rigtigt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Fru Else Theill Sørensen kom i slutningen af sit indlæg ind på noget, der næsten besvarer det spørgsmål, jeg agter at stille nu. Det refererer til bemærkningerne i lovforslaget, hvor der står, at de personer, der med dette lovforslag får dansk indfødsret, er behandlet efter den gamle aftale, som regeringspartierne og Dansk Folkeparti

indgik i 2002, men den aftale eksisterer altså ikke længere, fordi Dansk Folkeparti ikke vil være med. Jeg hørte, at dengang det skete, sagde integrationsministeren, at de var en meget, meget vanskelig samarbejdspartner, for de holdt ikke aftalerne. Men skidt nu med det, aftalen er i hvert fald opsagt af en af parterne.

Nu siger fru Else Theill Sørensen, at Socialdemokraterne langt hen ad vejen var med i denne aftale. Men er det ikke rigtigt, at den eneste aftale, der ligger i øjeblikket, og som er grundlaget for cirkulæret, er aftalen, som er indgået mellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg er glad for, at fru Elisabeth Arnold stiller det spørgsmål:

Det er muligt, jeg har sagt sådan, men så har jeg udtrykt mig uklart. Det, jeg mente, var, at synspunkterne langt hen ad vejen blev delt af Socialdemokratiet. Jeg tænkte på de generelle stramninger i udlændingepolitikken, men jeg havde ikke til hensigt at tale om cirkulæret i den sammenhæng. Det er muligt, jeg har gjort det, men så var det en fejl, og så er jeg glad for at få lov til at rette den.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu er vi jo i en fase af lovgivningsarbejdet, hvor alt er offentligt. Debatterne her i Folketingssalen er offentlige, udvalgsrapporterne er offentlige, og folk, der søger om statsborgerskab, skal have information om, hvilke kriterier der ligger til grund for, om de får statsborgerskab eller ej. Men vi må altså konstatere, at i øjeblikket foreligger der nogle betingelser, som er aftalt mellem Dansk Folkeparti og regeringspartierne, og intet andet.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Papirerne er ikke gået i stykker, brændt eller noget andet. Sagerne behandles efter de retningslinjer, der står i cirkulæret fra 2002.

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Socialdemokraterne har ved flere lejligheder givet udtryk for det ulykkelige ved den aftale, der tidligere blev indgået mellem Dansk Folkeparti og VK-regeringen. Aftalen var ikke bundet op på, at regeringen kunne være sikker på, at de, som i virkeligheden skulle være regeringens

parlamentariske grundlag, og som havde indgået en aftale for at få indflydelse på, hvem der fik og ikke fik indfødsret, også havde forpligtet sig til at stemme for de endelige lovforslag om indfødsrets meddelelse, heller ikke det, som vi nu er i gang med at behandle.

Dansk Folkeparti har på intet tidspunkt forpligtet sig til at stemme for lovforslagene, og derfor opstod der i flere omgange den fuldstændig kaotiske situation, at når vi skulle behandle disse sager, var regeringen nødsaget til at ty til et andet flertal i Folketingssalen, bestående af Socialdemokraterne og flere andre partier, som stemte for lovforslagene.

Kl. 12.35

I Socialdemokratiet har vi på intet tidspunkt lagt skjul på, at de generelle krav i den eksisterende aftale om ophold i Danmark, alder, forfalden gæld til det offentlige, danskkundskaber, kendskab til det danske samfund, karenstid ved kriminalitet osv., var fair nok at stille, når man skal opnå dansk statsborgerskab. Måske ikke helt de samme, men lignende betingelser blev også stillet i tidligere aftaler, dengang SR-regeringen sad ved magten. Vi kunne imidlertid se, at aftalen med Dansk Folkeparti ville medføre usikkerhed på området, fordi Dansk Folkeparti på intet tidspunkt levede op til aftalen, og at det i praksis betød, at der blev vilkårlighed og usikkerhed, hver gang Dansk Folkeparti havde en hånd med i de sager, der behandledes i udvalget.

Nu bryder Dansk Folkeparti så den aftale, de har med regeringen, og siger, at nu vil man ikke længere stå ved den. Man vil ikke længere være regeringens parlamentariske grundlag, selv om man i øvrigt ikke på noget tidspunkt har været det i disse sager. Det har også været tilfældet på andre politiske områder, og det burde regeringen måske indse. Det har den ikke gjort endnu, man også regeringer kan jo nå at blive klogere.

Vi vil i Socialdemokratiet gøre os stor umage for at opnå en aftale med regeringen, der skaber ro og sikkerhed på indfødsretsområdet og sikrer en ordentlig sagsbehandling og ikke vilkårlighed, sådan som det har været tilfældet, når Dansk Folkeparti har været indblandet.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil bestemt ikke fortænke hr. Lars Kramer Mikkelsen i at forsøge på at score nogle point på almindelig politisk propaganda, men jeg vil gøre opmærksom på, at der ikke har været tale

om nogen form for vilkårlighed i Dansk Folkepartis støtte til den udlændingepolitik, som regeringen har ført. Vi har som på alle områder været utrolig loyale og villige til at bære de byrder, der skulle bæres.

Men der var, som jeg sagde før, tale om, at vi med stor beklagelse opdagede, at den sprogpøve, vi havde sagt god for, viste sig at være ganske utilstrækkelig. Det konstaterede vi ved at gøre os den ulejlighed at tage ud på sprogskolerne og overvære den, derudfra kunne vi forstå, at det var et forlig, som vi ikke kunne acceptere med god samvittighed, og det sagde vi åbent og klart.

Vi har forsøgt at få en aftale med integrationsministeren, og jeg mener, at når man taler åbent og klart og lægger sine forudsætninger klart frem, er der ikke tale om vilkårlighed. Det er simpelt hen kun propaganda at hævde det.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Der er et gammelt dansk ordsprog, der siger, at man skal ikke kaste med sten, når man selv bor i et glashus. Jeg vil sige, at når man hører ordet propagandisme i munden på en dansk folkepartist, vil det næsten kunne føre til lidt for megen morskab fra Folketingets talerstol, så jeg vil ikke kommentere det nærmere, men blot sige, at hr. Søren Krarup bør ikke kaste med sten, når han selv bor i et glashus.

Jeg vil sige om kravet til danskkundskaber, at Socialdemokraterne støtter, at der bliver stillet krav om danskkundskaber. Vi støtter de krav, som ligger i den aftale, der er indgået. Vi mener også, at vi rent faktisk i praksis kan påvirke sagerne, når vi behandler dem i udvalget. Derfor er der i princippet ingen som helst uigennemskuelighed, og der er i øvrigt efter vores opfattelse tilstrækkelig strenge krav til danskkundskaberne.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er ganske morsomt, at hr. Kramer Mikkelsen taler om sten, for jeg tør sige, at jeg har været mål for mange sten, siden jeg i begyndelse af 1980'erne sagde fra over for det, der kaldtes indvandringspolitikken, og de er kastet af propagandistiske typer, som bl.a. hører til i hr. Kramer Mikkelsens parti.

Jeg har aldrig drevet propaganda. Jeg har sagt sandheden, jeg har båret sandhedens byrde, og derfor er det grotesk at høre fra dem, der har ka-

stet med sten mod os, der sagde sandheden, at det er os, der nu begynder at drive propaganda. Nej! Vi har sagt sandheden, vi siger også sandheden her, og vi er ikke dem, der løber fra noget.

Så vil jeg lige tilføje, at når hr. Kramer Mikkelsen bruger ord som vilkårlighed osv., lukker han jo øjnene for, at naturligvis er spørgsmålet om tildeling af indfødsret til syvende og sidst et skønsspørgsmål, i hvert fald i undtagelsestilfældene.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Nu er hr. Søren Krarup jo en dialogens mester – det anerkender jeg – men han er også den type, som har den opfattelse, at man ikke kan være uenig med hr. Søren Krarup. Man kan måske være i en situation, hvor man ikke har forstået, hvad det er, hr. Søren Krarup mener, og det er denne dialog sådan set også udtryk for.

Det er sådan set mig, der ikke har forstået, hvad hr. Søren Krarup mener, men jeg vil fastholde, at når vi er ude i propagandismens verden, tror jeg ikke, der er nogen i dette Folketing, der er bedre til det end hr. Søren Krarup og Dansk Folkeparti. Det er ren og skær propagandisme, det er populisme, så det klodser, og jeg behøver ikke kommentere det yderligere.

Kl. 12.40

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne sige til Socialdemokratiets ordfører, at jeg med nogen undren har læst de almindelige bemærkninger til dette interessante lovforslag. Vi har talt om, at den aftale, der er indgået mellem regeringen og Dansk Folkeparti, ikke længere kan opretholdes, og at man er gået i gang med forhandlinger om en ny aftale, men at det dog stadig er den gamle aftale, der gælder. Men der står i bemærkningerne:

»S har tiltrådt, at det foreliggende lovforslag baserer sig på de retningslinier, der følger af cirkulæreskrivelse nr. 55 af 12. juni 2002.«

Jeg har to spørgsmål. For det første: Hvad ellers? Skulle det basere sig på andet end en aftale, som ikke er afløst af en anden aftale? Og for det andet: Hvorfor har Socialdemokratiet følt det som særlig påkrævet at få den bemærkning med i lovforslaget? Det kunne jo f.eks. have været regeringen, der havde præciseret, at lovforslaget byggede på den aftale, som nu er opsagt.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Jeg tror, det må bero på, at fru Elisabeth Arnold først er kommet ind i udvalget, efter at arbejdet er blevet foretaget.

For det første er det sådan, at disse sager jo er gamle sager. De blev alle sammen behandlet efter det gamle cirkulære af ministerens embedsmænd, og derfor blev vi spurgt, om vi kunne støtte en sådan formulering, så folk var klar over, at der sådan set lå en aftale til grund. Vi har sådan set bare forsøgt at være hjælpsomme, al den stund vi også var i gang med forhandlinger med ministeren om at finde frem til en ny aftale, som gav sikkerhed på området.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen det kunne Socialdemokratiet jo have gjort ved førstebehandlingen af forslaget, som vi har i dag. Det er jo regeringen, der fremlægger forslaget til åben behandling i Folketinget, og det er jo ikke sådan, at der ligger et forlig forud. Jeg blikker ikke Socialdemokratiets intentioner om at være med til at gennemføre det, men det undrer mig bare, at Socialdemokratiet allerede ved fremsættelsen af lovforslaget føler trang til at sige, at der er indgået en aftale efter gældende retningslinjer, for selvfølgelig er der det. Hvad ellers?

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Bare kort og præcist: Det er ikke os, der føler trang til at skrive noget som helst. Det er ministeren, der har fremsat forslaget, og det er blevet skrevet af ministeriet, så vi har sådan set bare sagt ja til, at sådan må det være. Det er mere gennemskueligt, sådan som jeg oplever det, så det er mere teknik end politik, vil jeg sige.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er fru Elisabeth Arnold.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg skal på Det Radikale Venstres vegne komme med et par bemærkninger om dette lovforslag om indfødsrets meddelelse.

Der er normalt ikke nogen stor debat, og vi deltager i hvert fald ikke voldsomt i den fra Det Radikale Venstres side. Vi mener, at når Folketinget har valgt at behandle indfødsretssager ved at lave nogle kriterier, som ansøgerne skal

opfylde, og ansøgerne opfylder disse krav, skal de efter vores mening også have dansk indfødsret. Sådan er aftalerne i Folketinget smedet sammen, og det respekterer vi fuldt ud.

Men denne gang er det lidt mærkeligt. Vi overværede en debat her i Folketingssalen for nogen tid siden, hvor Dansk Folkeparti og regeringen blev uenige om, hvordan man skulle gennemføre den aftale, man havde indgået tidligere, og vi hørte en meget utilfreds integrationsminister sige, at fremover ville man ikke lave aftaler med Dansk Folkeparti om dette emne.

Det har i og for sig undret os meget, at Dansk Folkeparti frivilligt giver afkald på en aftale, som faktisk har skaffet partiet en stor sejr, nemlig at gøre det overordentlig meget vanskeligere at blive dansk statsborger, hvilket jo må regnes for at være et af Dansk Folkepartis selvstændige formål med overhovedet at sidde i Folketinget. Det har man opnået, og derfor har det undret os meget, at man frivilligt giver afkald på den indflydelse, man har haft på området. Men vi er på den anden side glade for, at den benhårde alliance, der har været mellem regeringen og Dansk Folkeparti på området, synes at krakelere, og vi er også glade for, at regeringen, som der står, har optaget forhandlinger med andre partier, bl.a. Socialdemokraterne, om en eventuel revision af retningslinjerne.

Jeg vil gerne spørge, også for at glæde offentligheden: Hvilke andre partier har man optaget forhandlinger med? Jeg kan forstå, at Socialdemokratiet er med, og det synes jeg er inderlig fornuftigt, for så har man jo sikret sig et flertal. Men jeg vil gerne spørge, om der er andre partier, som også har fået lov til at komme til forhandlinger. Hvis regeringen skulle være så dristig at indbyde Det Radikale Venstre til forhandlinger, vil vi blot sige, at vi plejer at overholde vores aftaler, også selv om vi i aftalerne ikke opnår alt det, vi gerne vil.

Kl. 12.45

Pia Boisen (EL):

Når man følger debatten, er den gode nyhed jo, at regeringen og Dansk Folkeparti helt åbenlyst ikke er enige om, på hvilket grundlag der skal gives indfødsret til udlændinge, der søger herom, og den dårlige nyhed er, at ifølge De Konservatives ordfører er knasten åbenbart meget lille.

Lovforslaget handler om mennesker af kød og blod i mange aldre og fra mange kulturer. Når jeg lader øjnene løbe ned over navnelisten,

har jeg svært ved at dele opfattelsen af »dem og os« – at der er to kulturer, nemlig den danske og den, som alle de andre 5-6 milliarder mennesker her på kloden har.

I modsætning til stort set alle andre afgørelser er det jo sådan, at afgørelsen om tildeling af indfødsret er undtaget fra de regler, som normalt gælder i Danmark: Der skal være gennemskuelighed, og der skal være offentlighed i sagsbehandlingen og beslutningsprocessen. Derfor er det vigtigt, at vi selv sørger for, at der i den måde, Folketinget behandler disse sager på, er gennemskuelighed, rimelighed og forudsigelighed i de beslutninger, der tages.

Også Enhedslisten vil opmærksomt følge udviklingen i regeringens bestræbelser på at skaffe sig et nyt flertal og et nyt grundlag for at få vedtaget lovforslag om indfødsrets meddelelse, og hvis man har brug for gode ideer eller nye input til, hvordan man kan gøre det, står Enhedslisten naturligvis også til rådighed.

Jann Sjursen (KD):

Da Kristendemokraternes indfødsretsordfører, fru Bodil Kornbek, ikke kan være til stede, skal jeg på partiets vegne fremføre et par synspunkter:

Vi giver selvfølgelig vores tilslutning til, at der meddeles indfødsret til de personer, som er opført i L 58, men dernæst har vi et par bemærkninger til det faktum, at den såkaldte kontoraftale mellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti er blevet opsagt. Det er for os at se en lidt speciel situation, især fordi regeringen altså ikke længere har Dansk Folkeparti som makker på dette område, og fordi Socialdemokratiet har forholdt sig til det og har sagt, at på det grundlag, der egentlig var aftalt med Dansk Folkeparti, vil man være garant for forslaget vedtagelse.

Normalt er jeg jo ikke ordfører på området, men jeg vil bare tilkendegive, at efter vores opfattelse påhviler der i denne sammenhæng Socialdemokratiet et endog meget stort ansvar for at udforme en fremtidig aftale på området. Jeg vil meget opfordre til – også i forbindelse med behandlingen af dette lovforslag, selv om det ikke har nogen direkte sammenhæng med det – at Socialdemokratiet besinder sig og fastholder de synspunkter, som blev gjort gældende fra partiets side før den aftale, lovforslaget her er udformet efter, nemlig aftalen af 12. juni 2002 mellem VK-regeringen og Dansk Folkeparti, blev indgået. Vi håber, at Socialdemokratiet også

på dette område vil vende tilbage til fordums storhed.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Jeg synes sådan set ikke, hr. Jann Sjursen behøver at være bekymret, for vi ønsker også at vende tilbage til fordums storhed. Men jeg vil sige, at man kan være helt sikker på, at vi har de samme holdninger – og det har vi også givet udtryk for over for regeringen – som vi hele tiden har haft til tildeling af statsborgerskab. Tidligere har Venstre og Socialdemokratiet jo meget ofte indgået aftaler, som har været støttet af et stort flertal i Folketinget, og det, vi ønsker, er netop en bred aftale på området.

Jeg vil godt spørge hr. Jann Sjursen, om han ikke erindrer, at i tiden op til, at aftalen mellem VK-regeringen og Dansk Folkeparti brød sammen, stemte Socialdemokratiet og andre partier her i Folketingssalen for lovforslaget. Er det i virkeligheden ikke udtryk for, at vi anerkender, at når de mennesker, som er blevet optaget på lovforslaget her, er blevet optaget efter den gældende aftale, kan vi også stemme for forslaget? Kan hr. Jann Sjursen ikke bekræfte det?

Kl. 12.50

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

For det første vil jeg lige anholde den opfattelse, hr. Lars Kramer Mikkelsen gav udtryk for om fordums storhed for Socialdemokratiets vedkommende. Jeg sagde udtrykkeligt »på dette område«, og det synes jeg måske hører med til sagen, inden hr. Lars Kramer Mikkelsen glæder sig for tidligt.

Når jeg brugte netop det udtryk, er det i øvrigt, fordi jeg egentlig mener, at Socialdemokratiet på dette område er langt fra det, både når vi taler om tildeling af statsborgerskab og i virkeligheden også i forbindelse med udlændingelovgivningen i øvrigt. Faktum er, at i dag er der ikke den store forskel på Socialdemokratiets, Dansk Folkepartis, Venstres og Det Konservative Folkepartis holdninger, når det gælder udlændinge, og derfor kan man egentlig forvente, at Socialdemokratiet stort set bare slår til efter den gamle kontoraftale, som de jo også mere eller mindre har gjort. Det er det, der er problemet, og det er derfor, jeg opfordrer i særdeleshed Socialdemokratiet til at vende tilbage til fordums storhed på dette specifikke område.

Jeg kan se, at hr. Lars Kramer Mikkelsen har markeret, så jeg kan svare på resten i næste omgang.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Som jeg sagde i min ordførertale, handler det jo i høj grad om at vise anerkendelse af det arbejde, der er foregået, så folk ved, hvad der har dannet grundlag for optagelsen og fremsendelsen til udvalget af de sager, der er blevet behandlet her. Det er sådan set ikke så underligt, og det arbejde har Kristeligt Folkeparti jo deltaget i.

Jeg tror ikke, der er nogen, der er i tvivl om, hvilke ønsker og krav Socialdemokraterne har, når det gælder opnåelse af statsborgerskab. Vi stiller krav om dansk kundskaber, kendskab til danske samfundsforhold osv., og det er elementer, som jeg i virkeligheden tror at et stort, bredt flertal her i Folketinget kan stå bag.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Jeg tilkendegav i min korte ordførertale på fru Bodil Kornbeks vegne, at vi vil stemme for lovforslaget, og det vil vi af den grund, at vi ikke vil tage dem, der er opført på lovforslaget, som gidsler i en debat om en kontoraftale. Det har været hovedsynspunktet for Kristendemokraterne, tidligere Kristeligt Folkeparti, i de debatter, der har været i de senere år om indfødsret, og det kunne vi meget vel gøre, fordi regeringen jo tidligere har været på glatis med hensyn til, om den havde Dansk Folkeparti med eller ikke havde det på trods af aftalen. Det er den ene ting.

Den anden ting er selvfølgelig, at den nye situation afstedkommer overvejelser om, hvordan en ny kontoraftale kan komme til at se ud. Det er jo ikke sådan, at Kristendemokraterne – og jeg tror heller ikke, det gælder for nogen partier overhovedet i Folketinget – ikke mener, at der skal stilles krav i forbindelse med erhvervelse af dansk indfødsret, også krav om dansk kundskaber osv. Selvfølgelig skal der det, og derfor er det bare vores ønske, at man søger et bredt flertal bag en ny aftale, for nu må der være mulighed for at finde et flertal, der rækker bredere end blot regeringen og nu Socialdemokratiet som erstatning for Dansk Folkepartis stemmer. Det er derfor, Socialdemokraterne faktisk er i en nøgleposition.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg kunne godt tænke mig at grave lidt i begrebet fordums storhed, for jeg kan forstå, at Kristendemokraterne og Socialdemokraterne har nogenlunde samme opfattelse af, hvad det egentlig måtte være. Forholder det sig sådan, at jo flere mennesker, der kommer til Danmark og får indfødsret, jo større er den her storhed? Der kan simpelt hen ikke komme mange nok, for så bliver storheden meget, meget større. Er det sådan, det skal forstås?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Jeg kan godt se, at det er en meget interessant debat, jeg har givet anledning til, og jeg er i hvert fald glad for, at hr. Per Dalgaard i modsætning til hr. Lars Kramer Mikkelsen i første omgang er opmærksom på, at når jeg taler om fordums storhed, er det relateret til dette ene område. Det synes jeg i hvert fald er en god ting for den videre debat om lige præcis det tema, for storheden var jo mere Socialdemokraternes holdning.

Jeg synes, at det at erhverve dansk indfødsret er noget helt specielt, og man skal selvfølgelig ikke bare strø om sig med tildelinger. Man skal give den med udgangspunkt i, at de, der erhverver den, f.eks. er velbevandrede i det danske sprog og på den måde har vist, at de er berettigede til at erhverve dansk indfødsret. Det er ikke et spørgsmål om, at der ikke skal være nogen regler, og sådan har det jo heller ikke været tidligere. Der har altid været nøje regler for, hvilke kriterier man skulle opfylde for at kunne erhverve dansk indfødsret, dels hvor længe man havde været i landet, dels hvilke kundskaber man skulle have, og de regler findes fortsat.

Det, der er sket efter regeringsskiftet, er, at der er strammet meget op, ikke mindst på foranledning af Dansk Folkeparti. Bl.a. er det nu sådan, at mennesker, som af forskellige grunde aldrig vil kunne opfylde f.eks. sprogkravene – ikke fordi de ikke vil, men fordi de simpelt hen ikke kan eller ikke evner det – aldrig vil kunne erhverve dansk indfødsret. Her synes vi, at man har lavet nogle urimelige stramninger, som i virkeligheden ekskluderer enkeltpersoner fra at opnå dansk indfødsret, selv om man med rimelighed kan sige, at de egentlig burde have det.

Kl. 12.55

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg kunne godt tænke mig lige at spørge om en anden ting.

Nu forholder det sig jo sådan, at vel 90 pct. af de mennesker, der kommer hertil, er fra den muslimske kultur, og hvilke problemer kan det egentlig give anledning til i forbindelse med den storhedsfilosofi, Kristendemokraterne lægger for dagen? Jeg tænker på, at når Kristendemokraterne nu hedder Kristendemokraterne og gerne vil have rod i den kristne kultur, kan de så ikke blive bekymrede over udviklingen og tendensen i den holdning, de muslimske samfund rundt omkring i Europa udviser over for de demokratiske lande?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Der er selvfølgelig mange ting, der kan give anledning til bekymring, og jeg kan også være bekymret over noget af det, der sker i nogle af de såkaldte muslimske lande og de muslimske samfund i Europa. Men jeg kan så sandelig også være bekymret over den kulturelle degenereering, der sker i vores eget land på trods af, at vi er kristne.

For mig at se er det ikke nødvendigvis religionsspecifikt, om en kultur trives fornemt, eller den ikke gør det. Jeg synes sådan set, at vi på trods af vores status som kristent land særdeles udmærket er i stand til selv at smadre vores eget samfund på mange områder, og det er ikke noget, vi kan tillægge de indvandrere eller de flygtninge, der er kommet til Danmark med en anden religiøs eller kulturel baggrund. Det formår vi til fulde selv, og vi er jo den absolutte majoritet.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Hr. Jann Sjursen sagde, at Kristendemokraterne naturligvis vil stemme for, fordi man ikke vil tage de mennesker som gidsler, og det synes jeg er smukt. Men med de holdninger, jeg forstår at Kristendemokraterne har, ville det så ikke være en unaturlig reaktion i det hele taget at stemme imod lovforslaget? Det ville da være rent politisk drilleri, hvis det overhovedet havde nogen effekt.

Ved at stemme imod ville man sådan set antyde, at man ikke synes, at de mennesker skal have indfødsret, eller at i hvert fald nogle af dem ikke skal have. Jeg forstår slet ikke, at det, at Kri-

stendemokraterne på nogle punkter er uenige, skulle kunne føre til den holdning, at man ville stemme imod.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KD):

Som sagt vil vi ikke stemme imod, fordi vi ikke vil holde de mennesker som gidsler, selv om der er rod i aftalerne om kontorcirkulæret, og det har indflydelse på, hvilke mennesker der bliver opført på lovforslaget.

Som jeg erindrer det – nu er jeg jo ikke ordfører på området, men jeg vil alligevel gerne forsøge at svare på spørgsmålene efter bedste evne – har der været situationer, hvor Dansk Folkeparti i forbindelse med diskussionen om lovforslag om indfødsret ikke har villet tilkendegive, om man ville stemme for eller imod, på trods af at lovforslaget var udformet på baggrund af det kontorcirkulære, som partiet selv havde været med til at aftale. Det vil sige, at Folketinget stod i den lidt forunderlige situation, at Dansk Folkeparti, Venstre og De Konservative på den ene side havde aftalt det kontorcirkulære, som lovforslaget var blevet udformet på baggrund af, men i Folketingssalen havde regeringen ikke flertallet på plads.

I den situation var det, i hvert fald som jeg oplevede det, oppositionspartierne, der blev taget som gidsler og skulle sige: Jamen så kan vi altså ikke stemme for det lovforslag, fordi det er udformet på et grundlag, som er helt absurd, og som vi ikke selv har haft indflydelse på. Her synes jeg nok, at regeringen og Dansk Folkeparti tog Folketinget som gidsel.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Ja, det er jo rigtigt, at forslaget var udformet på grundlag af et regelsæt, som nogle partier ikke stod bag. Men sådan som alle tilkendegivelserne var, har jeg egentlig aldrig hørt, at der var nogen af de partier, der ønskede nogle strammere retningslinjer, og derfor kan der altså ikke ret godt have været mennesker på de foregående indfødsretslovforslag, som eksempelvis Kristendemokraterne kunne have noget imod at give indfødsret. Det er derfor, jeg mener, det ville være en fuldstændig mærkelig reaktion, hvis man ville stemme imod lovforslaget, og det er også derfor, det ikke har noget at gøre med, hvilken holdning man har til lovforslaget. Det ville alene være en form for politisk drilleri, eller hvad man nu skal kalde det.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KD):

Nu var det jo ikke lovforslaget her, jeg talte om, det var om det eksempel, jeg prøvede at beskrive efter min hukommelse.

Man kan godt tage det som et politisk drilleri, men man kan også sige, at dengang var vi i en gidselsituation, i den forstand at der var enkeltpersoner, som efter vores opfattelse burde have været opført på lovforslaget, men var blevet udskilt på baggrund af det kontorcirkulære, som Dansk Folkeparti havde lavet med regeringspartierne. Det vil sige, at vi ikke havde nogen mulighed for at få de folk opført på forslaget, medmindre vi skulle tage en strid om personnavne her i Folketingssalen, hvilket efter vores opfattelse ville være ganske uværdigt.

Kl. 13.00

Det er jo også derfor, der i det hele taget er dette aftalegrundlag partierne imellem. Vi ønsker ikke at diskutere enkeltpersoner her i Folketingssalen, bortset fra Dansk Folkeparti, som vist på et tidspunkt havde den holdning, at hver enkelt person skulle diskuteres her i Folketingssalen.

Jeg mener, at dengang handlede regeringen uværdigt – eller Dansk Folkeparti for den sags skyld, det kunne jo også være dem, der sprang fra til syvende og sidst og satte regeringen i den lidt underlige situation og tog Folketinget som gidsel. Jeg synes nok, man kunne have overvejet situationen og sagt: Nej, nu stopper festen. Nu må lovforslaget gå tilbage, og så må vi have opført alle de personer, som et flertal måtte mene er værdige til at blive opført og få meddelt dansk indfødsret, på forslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Der er to ting, jeg godt lige vil sige til hr. Sjørnsen.

For det første vil jeg egentlig råde ham til at prøve at læse lidt historie vedrørende det, som dansk indfødsret er. Jeg har gjort det samme over for integrationsministeren og har mange gange henvist til Grundtvigs tale som den første indfødsretsudvalgsformand i 1850.

På den historiske baggrund var det, der skete i 1980'erne og 1990'erne, altså de to seneste årtier, en katastrofe. Med store håndbevægelser uddelte man indfødsret, alene i 2001 til 20.000, bl.a. til dansk-marokkaneren, der ikke var i stand til at tale ét ord dansk, men alligevel fik dansk indfødsret. Det er to årtiers katastrofe, vi står over

for, det fortæller en historisk undersøgelse, og det er det ene.

Det andet er, at når hr. Sjursen taler om, at vi selv kan bringe vores kristne kultur til degeneration, vil jeg sige: Den omstændighed, at vi ikke længere kender forskel på kristendom og islam, i den forstand at vi ikke vil beskytte os mod det muslimske stormløb, som i 1500 år har været rettet mod kristenheden i Vesteuropa, er udtryk for en forglemmelse, og det er et andet ord for degeneration.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Med hensyn til det første om de to årtiers katastrofe er Kristendemokraterne også gået med til at stramme op på det regelsæt, der gælder for, hvem der kan meddeles dansk indfødsret. Men jeg vil medgive hr. Søren Krarup, at tilbage i historien har kriterierne ikke været stramme nok, og man har ikke været vakse nok til at få dem ændret. Men de er blevet ændret nu, og de er efter vores opfattelse blevet ændret for meget til skade for nogle persongrupper, som jeg var inde på tidligere.

Angående spørgsmålet om kristendom og islam og hvad det er, der skal bevare også Danmark som et land, der hviler på et kristent kulturgrundlag, hvilket vi synes er vigtigt, var pointen i det, jeg sagde tidligere, såmænd blot, at den største trussel mod at fastholde Danmark på et kristent kulturgrundlag altså ikke kommer fra den forholdsvis lille islamisk-muslimske minoritet i vores land. Den kommer fra os, der vil kaldes kristne, fordi vi ikke selv tager vare på vores kulturarv, og fordi vi selv, for at bruge et af hr. Søren Krarups yndlingsudtryk, kaster vore egne kristne værdier i grams. Det kan vi ikke beskyldte andre for, og det var sådan set blot det, jeg ville sige.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nu kan jeg ikke lade være med at komme ind på spørgsmålet om vores kristne kulturarv. Det har jo ikke noget med kristne værdier at gøre, det er forståelsen af, at dette land er bygget på kristenhedens opfattelse af, at der er noget, der hedder et sekulært, altså et verdsligt samfund. Det er radikalt forskelligt fra islam, der jo ikke er en religion, fordi en religion er forholdet mellem Gud og den enkelte. Islam er et samfundssystem, en ideologi, og det, at man i kristenheden ikke lænere ved besked om sit radikale modsætnings-

forhold til islam, men lader muslimer i stort tal strømme ind i Vesteuropa, er et vidnesbyrd om en kristen kultur, der ikke blot har glemt sig selv, men heller ikke tør være sig selv, hvis den alligevel skulle vide, hvad den er.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Min frygt går på, at vi skal vide, hvem vi er, og med hensyn til den radikalitet, som hr. Søren Krarup mener kristenheden skal have for at være opmærksom på de farer, som i hvert fald hr. Søren Krarup ser i islam og muslimer osv., må vi stadig gribe i egen barm. Det er vores ansvar, det er hr. Søren Krarups og mit ansvar, hvis vi i øvrigt mener, at det er vigtigt, at der stadig væk er en kristen i Danmark. Det kan vi ikke pålægge muslimerne et ansvar for, og det er såmænd bare det, sagen i al sin enkelthed handler om. Det er det såkaldte kristne Danmark, hvis man vil kalde det sådan, eller kristenhedens Danmark, der skal tage at vågne op. Hvad ellers?

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Tak til hr. Jann Sjursen, og så er det integrationsministeren.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne sige til fredagens ordfører fra Kristendemokraterne og til fru Elisabeth Arnold, at der ikke er brudt nogen aftaler i det forløb, der har været de sidste 2½ år på indfødsretsområdet, og der er heller ingen aftaler, som er blevet ændret. Det vil jeg gerne understrege.

Kl. 13.05

Dansk Folkeparti har aldrig lovet at stemme for indfødsretslovene. Det, der skete for 2½ år siden, var, at som led i forhandlingerne om den generelle udlændingepolitik vedtog regeringen med støtte fra Dansk Folkeparti et nyt kontorcirkulære, som strammede op på to punkter, nemlig når det gælder kriminalitet, og når det gælder dansk kundskaber, og den aftale har regeringen levet op til i et og alt.

Da Dansk Folkeparti for et års tid siden mente, at det, man var gået med til, var alt for slapt, tilbød vi en stramning, hvor vi gik væk fra almenprøve 1 og lagde noget oven på som et nyt krav; men det var ikke nok. Så tilbød vi noget mere i form af et karaktergennemsnit, men det var heller ikke nok, og så stoppede festen, for så ville regeringen ikke gå længere. Så gik vi tilba-

ge til det første tilbud, vi havde givet, hvor der blev lagt lidt oven på almenprøve 1.

Hvorfor ville vi ikke gå med til et højere karaktergennemsnit end 6? Svaret er, at vi vil ikke have, at kun Erasmus Montanus skal kunne få indfødsret. Det skal hans praktiske bror Jacob også kunne. Han er ganske vist ikke så klog på himlen, men han er klog på jorden, og han beskæftiger sig med praktiske ting, som er nyttige – tilmed mere nyttige end dem, Erasmus Montanus beskæftiger sig med, så Jacob skal kunne få indfødsret. Praktiske folk skal agtes i deres kald og stand, også selv om de ikke er stærke i teorien og ikke er i stand til at få karakteren 6 ved 9.-klasses-prøven i skriftligt dansk.

Der er en helt reel og let forståelig uenighed mellem regeringen og Dansk Folkeparti, og den har ligget klar som dagen. Jeg har aldrig lagt skjul på, at her havde regeringen et problem, og derfor kunne vi ikke gå længere.

Da Dansk Folkeparti pludselig heller ikke vil stemme for lovforslaget her, måtte regeringen selvfølgelig orientere sig til anden side, og det, der nu er sket, er, at vi kører videre med det kontorcirculære, som blev aftalt for 2½ år siden. Det nye er, at Dansk Folkeparti ikke fik den ekstra stramning, som man fik tilbudt, samt at formøderne i Indfødsretsudvalget nu naturligvis foregår med Socialdemokratiet, som har tilbudt at være med i denne lovgivning.

Spørgsmålet om, hvorvidt andre partier kan få lov at være med, vil jeg overlade til ordførerne. Det er jo i Indfødsretsudvalget det foregår, og det er Indfødsretsudvalgets formand, fru Else Theill Sørensen, der indbyder til disse formøder. Men hvis der er nogle, der gerne vil have møder med mig i Integrationsministeriet, er min dør generelt åben, så man skal bare sige til, hvis man gerne vil have en invitation.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg må indrømme, at jeg ikke rigtig forstår integrationsministerens fremgangsmåde. Han sagde for et øjeblik siden, at der ikke er brudt nogen aftaler, og at der ikke er nogen aftaler, der ikke eksisterer mere. Men ikke desto mindre står der i bemærkningerne til lovforslaget, at Dansk Folkeparti har meddelt, at partiet ikke længere ønsker at stå bag aftalen, og at regeringen derefter har indledt forhandlinger med andre partier, bl.a. Socialdemokraterne, om en eventuel revision af retningslinjerne. Det vil sige, at den gamle aftale stadig består, på trods af at en enkelt af

parterne har sagt, at vedkommende ikke længere ønsker at stå bag aftalen, og det er da mildt sagt kaotisk. Det er det første spørgsmål.

Det andet spørgsmål går på: Synes integrationsministeren virkelig, det er tilfredsstillende, at vi her diskuterer dansk statsborgerskab til over 3.000 fremmede statsborgere, uden at nogen i offentligheden har kendskab til, hvad det er for kriterier, der ligger til grund for denne tildelelse? Der er ingen, der ved det. Der ligger en aftale, som er opsagt, der er ikke forhandlet nogen ny aftale, der er overhovedet ikke nogen lovtekst, og der er ingen udvalg, der behandler de detaljer, som burde være offentligt tilgængelige i form af udvalgsrapporter. Synes ministeren virkelig, det er god lovgivningsskik?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Ja, jeg har sjældent set noget mindre kaotisk end det, der er sket på dette felt.

Kl. 13.10

For 2½ år siden aftalte regeringen med Dansk Folkeparti to særdeles rimelige stramninger angående kriminalitet og sprogkunderskaber. De var så rimelige, at Socialdemokratiet lige fra starten sagde, at de to stramninger havde man ingen problemer med, og derfor er der jo ikke noget mærkeligt i, at da vi måtte orientere os til anden side for at få lovforslaget vedtaget, tog vi det samme udgangspunkt, men vel at mærke uden den stramning, som regeringen havde tilbudt Dansk Folkeparti, og med en ny type formøder, som ikke rummede repræsentanter fra Dansk Folkeparti, men derimod repræsentanter fra Socialdemokratiet.

Mage til stabilitet og fast kurs har jeg sjældent været ude for. Det er kontorcirculæret fra for 1½ år siden, som fortsat gælder, men det er en ny kreds, der holder formøder, fordi en tilbudt stramning ikke blev accepteret. Sådan er det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg må konstatere, at det, integrationsministeren nu siger, er, at Socialdemokratiet har taget Dansk Folkepartis plads ved bordet og uden videre annammet de retningslinjer, som Dansk Folkeparti og regeringen i en lang periode var enige om. Jeg kan kun forstå det sådan, at Socialdemokratiet nu er blevet ligeværdige partnere i det flertal, som skaffer så og så mange tusinde danskere om året indfødsret. Det er den ene konstatering, jeg gerne vil afkræve ministeren.

Det andet er: På hvilken måde kan almindelige borgere i dette land få at vide, hvilke regler der gælder? Der er jo ikke nogen udvalgsbehandling på samme måde, som når vi laver ændringer af anden lovgivning. Her kan man gå ind i udvalgsrapporterne, man kan følge spørgsmål og svar, man kan gå i deputation i udvalget osv., men denne offentlighed om tilblivelsesprocessen ved ændring af anden lovgivning er fuldstændig fraværende i indfødsretssager.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Når Dansk Folkeparti ikke vil stemme for lovforslaget og det dermed risikerer at falde, må regeringen jo orientere sig til anden side, og der er intet mærkeligt ved, at kontorcirkulæret står fast, eftersom det i forhold til det, der gjaldt under SR-regeringen, kun rummer disse to ganske rimelige ændringer, som det er svært at finde nogen der er imod.

Med hensyn til det sidste spørgsmål – at der ikke skulle være indsigt, at udvalgsbehandlingen er vilkårlig osv. – tror jeg, jeg må gøre opmærksom på, at ifølge grundloven er der ingen, der kan få indfødsret, uden at der er flertal for hver enkelt person her i Folketinget. Når det foregår bag lukkede døre i udvalget, er det, fordi vi ikke vil hænge dem, som bliver afvist, ud. Vi viser ansøgerne det hensyn, at når deres navne offentliggøres og lægges frem her i Tinget, er vi på forhånd sikre på, at der er et flertal for dem, og det er også derfor, det ikke var holdbart i længden, når Dansk Folkeparti ikke ville stemme for lovforslaget, at køre videre uden et flertal bag forslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil godt kvittere for integrationsministerens bekræftelse af, at vi ikke har brudt nogen aftale, for det har vi ikke, og jeg vil sige, at i det hele taget har vi haft et yderst reelt og godt samarbejde med integrationsministeren. Vi har kunnet stole på hinanden, og vi har klart og tydeligt sagt fra begyndelsen, hvor vi ikke kunne være med.

Men jeg kan ikke lade være med at komme med en bemærkning til integrationsministerens sammenligning mellem Erasmus Montanus og hans praktiske bror Jacob. Det er desværre sådan, at her løber integrationsministerens grundtvigske barndom – jeg er lige ved at sige sentimentalitet – af med ham, for hvis det billede virkelig skulle gælde, måtte enhver prøve jo

ophæves; så var enhver prøve et andet ord for den sorte skole, der ikke måtte gælde.

Hvorfor skal 4. klasse pludselig være bedre end 9. klasse? Hvorfor skal den ene prøve kunne bruges på Jacob, der ikke kan læse og kun er praktisk, når den anden ikke kan? Nej, forholdet er, at vi vil have en forsvarlig prøve, der sikrer, at de, der får indfødsret, kan orientere sig i den danske debat, så de kan bruge deres stemmeret, mens integrationsministeren af hensyn til integrationen stopper ved en prøve, der er utilstrækkelig.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Nu tror jeg, vi for en gangs skyld har at gøre med et stykke af dansk kultur, som jeg kender bedre end hr. Søren Krarup. Jeg har nemlig selv spillet rollen som Jacob i Erasmus Montanus, og derfor ved jeg nøje, hvad Jacob er: Han er en kvik fyr med pæren i orden, han har ikke gået meget i skole og er utvivlsomt dårlig til at skrive – det kan man også se af det digt, han er så stolt af, men som jo er gebrækkeligt, og som enhver indvandrer i Danmark kunne have lavet bedre. Men ikke desto mindre er han en nyttig person, og han fortjener at få indfødsret. Det vil jeg gerne bevidne.

Kl. 13.15

Og hvad angår dette med, at det jo ikke nytter noget, at folk kun kan dansk på 4.-klassesniveau, vil jeg gerne sige: Jeg har været udvekslingsstudent i USA. Jeg mødte op med et engelsk, der utvivlsomt svarede til ca. 4.-klassesniveau, og jeg læste politologi med det niveau. Altså, der er jo ikke noget i vejen for, at man, selv om man ikke er særlig god til et sprog, hurtigt kan lære sig de fagord, som man har brug for i sit job eller i sit studium, og dermed kan klare sig hen ad vejen.

Så den argumentation har jeg aldrig accepteret. Det ved hr. Søren Krarup også. Det er der, vores uenighed har været, og den synes jeg vi skal holde fast i hver for sig. Det er jo en spændende diskussion. Det vigtigste er, at vi ikke har brudt løfter. Vi har ikke beskyldt hinanden for noget, vi samarbejdede pænt, og vi gik fra hinanden pænt på det her felt, og så er den ikke længere.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg har ikke spillet hverken Erasmus Montanus eller Jacob, men jeg kan ikke lade være lige at

bemærke, at det, der jo er det slående ved Jacob, er, at han er realist i modsætning til Erasmus. Da Erasmus påviser, at morlille er en sten, så spørger Jacob: Bliver hun da forvandlet ved den syllogisme? Nej, nej, siger Erasmus. Så har monsrør jo tabt. Kort sagt, virkeligheden overgår alle fine ord.

Men det, der er talen her, er jo altså, at der alligevel stilles krav i form af en prøve, og der må man sige, hvis der overhovedet skal være mening i, at de skal kvalificere sig til at blive danske, at så er det en prøve, der sætter dem i stand til at udøve den stemmeret, vi forsyner dem med. Det er det ene.

Og når integrationsministeren så henviser til sig selv i USA, vil jeg – jeg vil ikke smigre integrationsministeren urimeligt – sige, at når man kommer som student til USA og måske taler lidt halvdårligt engelsk, så taler alligevel meget for, at man ret hurtigt vil kunne indvinde det, man mangler i sproglig henseende, og samtidig: Integrationsministeren søgte jo ikke om statsborgerskab.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg har jo på foranledning af hr. Søren Krarup og hr. Jesper Langballe også været til eksamen eller prøve på et dansk sprogcenter. Og jeg glemmer ikke den frisør, som dér bestod prøven, ikke med nogen høj karakter, men han bestod. Og ikke blot bestod han, han fortalte med rivende tungefærdighed om, hvor tåbelige han syntes de danske uddannelseskra for frisører var.

Og jeg gav ham fuldstændig ret, bad ham skrive til mig, og jeg tror, hvis jeg ikke husker galt, at jeg har sendt det videre til undervisningsministeren, for der er jo et fagtyranni, som også generer indvandrere. Det kunne jeg tale længe om. Jeg bruger det bare som eksempel på en kvik person, der var selvforsørgende, han var frisør, og han havde tilmed en gedigen kritik af det danske samfund, som generede ham i hans daglige næring og var ved at forhindre ham i at være selvforsørgende.

Altså, når man kan føre sådan en diskussion med en person, som bogligt set talte dårligt dansk og sikkert ikke ville kunne bestå 9.-klasesprøven i skriftligt dansk, så siger det mig, at så skal vi passe på ikke at stille de boglige krav for højt.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Man må næsten håbe, at der ikke er nogen danskere, der sidder og hører på det her, altså danskere, som ikke har kunnet opnå et 6-tal til en danskeksamen i 9. klasse, for det må jo være udtryk for, at hr. Søren Krarup mener, at så kan de mennesker ikke begå sig i det danske samfund. Det må jeg tilstå, det synes jeg i virkeligheden næsten er pinligt at skulle høre i en dansk Folketingsaal. Det tror jeg, også med mit kendskab som tidligere folkeskolelærer, at der rent faktisk er folk der kan have vanskeligt ved.

Men det er den der Erasmus Montanus-logik, som på en eller anden måde også bringer mig på banen. Jeg vil godt bede ministeren, om ikke han kan bekræfte, at det flertal, som så i givet fald eksisterer enten i udvalget eller bag et kontorcirculære, både kan begrænse og i virkeligheden også udvide antallet af mennesker, der får dansk statsborgerskab. Det er lidt, fordi fru Elisabeth Arnold næsten fik givet det indtryk, at det virker, som om den aftale, der nu skulle igangsættes, havde til opgave at begrænse, at folk fik dansk statsborgerskab. Men kan ministeren ikke bekræfte, at det flertal også i udvalget vil være et flertal, der kan sikre, at nogle mennesker får dansk statsborgerskab, som måske ellers ikke ville have fået det?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det siger sig selv. Det kan jeg helt bekræfte. Der er personer, som under de tidligere formøder måske ville have fået afslag, som nu får tilsagn, fordi formøderne nu holdes med Socialdemokratiet, ja.

Kl. 13.20

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil for det første i anledning af hr. Lars Kramer Mikkelsens sidste noget tankeløse spørgsmål spørge integrationsministeren, om han er enig med os i, at det vidunderlige ved at være dansk ligesom at være tysk eller engelsk eller hvad som helst, er, at man ikke skal kvalificere sig til det, men at det skal naturaliserede udlændinge, som bliver danske. Sådan er vilkåret nu engang, og det er ikke et spørgsmål om, hvad vi, som er danske, kan klare af 6-taller.

Så vil jeg gerne sige, at jeg undrer mig lidt over den der logik hos ministeren, som henviser til sit eget ophold i USA. Det er klart, at det med

at komme med et dårligt engelsk og så selv læse sig op jo er den herlige mulighed, der bor i et menneske, især når det menneske har et intellektuelt potentiale i forvejen. Men det, der er vores pointe, er jo netop, at statsborgerskab ikke er et middel, ikke et integrationsmiddel, men det er målet, det er slutningen. Det er bevist på, at nu er man der, nu er man dansk.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan bekræfte, at der er forskel på dette at være født i Danmark eller af danske forældre og være dansk statsborger og så på at komme hertil med et andet statsborgerskab og kvalificere sig til et dansk statsborgerskab – helt enig.

Det gør en forskel, og derfor stiller vi også krav, som gør, at der er nogle, som aldrig får dansk statsborgerskab, fordi de enten har begået kriminalitet eller – og det er jo heldigvis de fleste, der hører i den kategori – ikke kan tilegne sig det danske sprog, så de kan orientere sig i det danske samfund og derved kvalificere sig til at få stemmeret. Det kan jeg helt bekræfte.

Jeg er ikke enig i, at indfødsretspolitikken ikke må være et led i integrationspolitikken, det har vi jo drøftet utallige gange, og vi er stadig væk ikke enige. Jeg synes, det er i orden, at man stiller disse krav om, at man ikke er kriminel, at man skal kunne dansk, at man ikke skal have gæld osv., for det kan jo være den gulerod, der gør, at indvandrere og flygtninge, der kommer til Danmark, tilpasser sig det danske samfund, bliver selvforsørgende, lærer dansk og bliver i stand til at have kontakt med danskerne.

Det kalder man jo integration og derfor ja, kravene i indfødsretspolitikken har at gøre med integration, og det synes jeg ikke der er noget forkert i.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Spørgsmålet er jo så stadig væk, om det er et integrationsmiddel eller det er et integrationsmål. Spørgsmålet er stadig væk, om man skal give folk indfødsret i håb om en sådan forventet efterbevilling, at det nok vil føre til et eller andet.

Jeg har lige et spørgsmål til integrationsministeren, som tidligere jo har talt meget om, at ministeren ikke vil have akademiseret sprogprøverne og indfødsretten, og det forstår vi udmærket godt. Det skal ikke være sådan, at man skal tilhøre universitetseliten for at få indfødsret, og vi har også siddet til overmål og citeret for hin-

anden, at solen står med bonden op, slet ikke med den lærde.

Men et 9.-klasses-niveau er det, alle danske når til, uanset om de skal være arbejdsmænd eller de skal være universitetsprofessorer. I betragtning af at når man får indfødsret, sker der jo det, at man får stukket en stemmeseddel i hånden, man bliver nu medbestemmende om landets fremtid, er det så ikke rimeligt nok at sige: Jamen altså er du kun på 4.-klasses-niveau, så byder vi dig velkommen, engang når du har lært rigtigt dansk, så du kan være med til at deltage i samtalen om Danmarks fremtid?

Kl. 13.25

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Vi er sådan set enige om det hele. Den eneste uenighed vedrører, hvor grænsen skal gå.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Tak til integrationsministeren, og så går vi til anden runde.

Elisabeth Arnold (RV):

Når jeg har bedt om ordet til anden runde, er det, fordi jeg ikke kunne få lov til at få flere korte bemærkninger på grund af Folketingets taleregler, og det bøjer jeg mig fuldstændig for, og derfor vil jeg gerne genoptage lidt af den debat, jeg havde med integrationsministeren før. Jeg føler ikke, vi er blevet færdige med vores diskussion.

Jeg har ikke på noget tidspunkt, mener jeg, brugt ordet vilkårlighed om den behandling, som ansøgere af indfødsret får i øjeblikket. Jeg mener, der ligger et klart regelgrundlag, og det retter ministeren og udvalget sig efter. Jeg mener ikke, der er tale om vilkårlighed, jeg tror heller ikke, ministeren kan finde det ord nævnt i referatet, når det engang kommer. Jeg synes også, det er fuldstændig o.k., at regeringen søger et nyt flertal, når det gamle ikke holder. Det skal en regering jo gøre, det er dens pligt, og det vil da være mærkeligt, hvis ikke det skete.

Det, jeg har problemer med, er, at processen ikke kan gennemskues, at reglerne ikke er åbenlyse, og at det ikke er på samme måde, som når man laver andet udvalgsarbejde eller andet lovarbejde, at man kan følge med som borger på nettet, at man kan følge med i udvalgsbilag og se, hvad det er for argumenter for og imod. Her står vi faktisk med et lovforslag, hvis indhold er 3.177 voksne personer plus ca. 2.087 børn – står der, det må være meget cirka! – men 3.177 voks-

ne personer og godt 2.000 børn, som får dansk indfødsret. Det er dem, der er lovforslagets indhold.

Men det, der er grundlaget for, at disse personer får dansk indfødsret, altså hvordan reglerne faktisk ser ud, er ikke indholdet i det, vi diskuterer. Det, jeg mener vi burde diskutere, var, hvordan reglerne for, hvordan man får dansk indfødsret, var. Det er jo det, der så foregår i lukkede udvalg og med lukkede bilag og så oven i købet med formøder med enkelte partier. Det synes jeg ikke er nogen hensigtsmæssig lovgivningsproces. Det var blot det, jeg gerne ville have sagt fra denne talerstol, og det har jeg hermed gjort.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg må bede fru Elisabeth Arnold om at blive på talerstolen, for fru Else Theill Sørensen ønsker en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg forstår ikke rigtig, hvad det er, fru Elisabeth Arnold siger om, at der er noget, der sådan er særlig uklart nu, og som folk ikke ved noget om. Hvad er det, der er anderledes nu, end det var for 1 år siden eller for den sags skyld for 4 eller 5 år siden? Hvorfor var det bedre for 5 år siden rent formelt set, end det er nu? Det er et andet regelsæt, men hvad var det, der i relation til de ting, som fru Arnold taler om, var anderledes for 5 år siden, altså før regeringsskiftet?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Intet, sagt til fru Else Theill Sørensen, det er en ren tilståelsessag. Disse tilstande har faktisk altid været utilfredsstillende. Det Radikale Venstre har blot ikke fået øjnene op for dem før nu og især nu, hvor vi kan se, at der er en aftale, som er smuldret, og hvor regeringen skal have et andet flertal, og hvor reglerne skal laves om. Sådan har det været flere gange før. Jeg synes bare nu, at tiden er kommet – vi har i øvrigt sagt det i 1½ år eller mere – hvor det burde være sådan, at vi havde en lovgivningsproces, der mindede om den, vi har i anden lovgivning. Og ikke mindst integrationsministerens partifælle fru Birthe Rønn Hornbech, der går meget ind for høj kvalitet i lovgivningsprocessen, mener også, at man skal tilgodese sådanne hensyn, når man laver en ny lovgivning.

Så det er ikke, fordi jeg bebrejder hverken den nuværende regering eller det nuværende flertal på nogen måde. Jeg siger bare, at vi egentlig burde gribe i vores egen barm og sige, at hvis vi skal have en ordentlig lovgivningsproces, så bør vi simpelt hen lave en lovgivning, hvor man åbent stiller frem til diskussion, hvad det er for regler, som skal gælde for indfødsret. Det gør vi ikke nu, det burde vi faktisk gøre.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

For det tilfældes skyld, at der skulle være en undrende offentlighed, som sidder og hører på det her, vil jeg sige, at det da var godt, at vi lige fik det sidste hjørne med, for det, det handler om, er jo, at Det Radikale Venstre vil lave radikalt om på de her ting og vil have en lov om, hvordan man får indfødsret, og vil have et lovbundet regelsæt.

Det mener jeg da faktisk Det Radikale Venstre har fremsat lovforslag eller beslutningsforslag om, og det har vi behandlet, men jeg synes faktisk, at det i høj grad forvirrer i hvert fald mennesker, der ikke til daglig studerer indfødsret som speciale, at vi tager det op i en debat om, om disse 3.177 mennesker skal have indfødsret eller ej. Det hører egentlig ikke så meget hjemme her, men nu har jeg så forstået, hvad fru Elisabeth Arnold mener.

Kl. 13.30

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det interessante er jo, sagt til fru Else Theill Sørensen, at der ikke er andre muligheder. Vi skal fremsætte vores eget lovforslag og så debattere det der, men i forbindelse med disse 5.000 personers erhvervelse af dansk indfødsret har vi mulighed for at diskutere det, for det er de personer, det drejer sig om, plus kommende personer, som skal have dansk indfødsret. Der er jo ikke noget lovgrundlag, som vi i øvrigt kan diskutere det her på grundlag af, for der er ikke andet. Det er derfor, vi tager debatten op her, netop fordi det står i bemærkningerne, at nu skal aftalen laves om, fordi partierne bag den gamle aftale ikke mere er enige.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Jamen så begynder jeg også at forstå, hvad det var, fru Elisabeth Arnold sagde til mig før. For jeg havde sådan lidt opfattelsen af, at fru Elisa-

beth Arnold bebrejdede Socialdemokraterne, at de var gået ind og havde sagt, at de gerne ville forhandle med regeringen og i øvrigt anerkendte, at den baggrund, de her mennesker var optaget på lovforslaget på, var det gamle cirkulære, og det var sådan set det, vi som en hjælpsom oplysning fik skrevet ned ved ministerens mellemkomst.

Jeg opfattede det lidt som en kritik af, at vi havde gjort det, men jeg kan forstå, at fru Elisabeth Arnold i virkeligheden blot søger efter at komme ind i varmen og være med til at forhandle de her sager. Det må jeg sige, det ville jeg da bestemt byde velkommen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

I det øjeblik integrationsministeren for halvandet år siden meddelte, at han ikke kunne arbejde med indfødsretssager på grundlag af Dansk Folkepartis aftale før, har vi selvfølgelig ønsket at være med i en aftale. Det vil jeg ikke lægge skjul på.

Men vi har også lige siden dengang sagt, at vi burde have et ordentligt retligt grundlag for tildelingen af indfødsret, sådan at borgere i almindelighed kunne se, hvad det var for regler, der gjaldt, og var klar over, hvilke partier det stod bag det, så det fulgte de almindelige retningslinjer, vi har, når vi laver love i Danmark. Det har vi ikke lagt skjul på. Sådan har det været de sidste par år. Det har vi fremlagt helt klart.

Jeg bebrejder ikke Socialdemokratiet, at de går ind og laver forhandlinger med regeringen. Jeg bebrejder ikke regeringen, at den søger et nyt flertal, overhovedet ikke, men jeg synes bare, vi skulle have en ordentlig, anstændig retlig behandling af de regler, der gælder for erhvervelse af indfødsret.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Så blot lige det sidste, så folk, der sidder og lytter til det her, også forstår, hvad det handler om: Vil fru Elisabeth Arnold også bekræfte, at da SR-regeringen sad, var der en lignende aftale, som byggede på et bredt flertal i Folketinget, hvor Venstre bl.a. var med, men hvor Dansk Folkeparti selvfølgelig ikke indgik i samarbejdet?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg har siddet i Folketinget i 16 år og har siddet i Indfødsretsudvalget i 8 år, før jeg nu er kommet

ind igen, og har derfor overværet og deltaget i mange forskellige alliancer om, hvordan indfødsretsreglerne skulle være.

Som nyvalgt folketingsmedlem, vil jeg godt sige, undrer man sig såre og spørger, hvorfor det her foregår på en anden måde end i alle andre udvalg, men så bliver man som nyankommen hurtigt belært om, at sådan har det altid været, og det skal du ikke bekymre dig om, for det står i grundloven. Og det gør det jo ikke! Der står bare i grundloven, at indfødsret kun kan tildeles ved lov, men der står ikke, at man ikke kan lave et ordentligt lovgrundlag for, hvordan reglerne er.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg kan ikke lade være lige at sige til fru Elisabeth Arnold, der taler om, at der skal være ordentlige retlige regler, at der er ingen, der har ret til at blive dansk statsborger. Der er ingen, der har ret til at få indfødsret. Indfødsretten er det danske folks gave til dem, som det danske folk anser for værdige til at modtage den. Der er ingen, der har ret, og det synes jeg altså lige man skal skrive sig bag øret, når man kommer med alle de taler om, at der skal være rigtige retlige forhold. Nej, det er en gave, det er ikke en ret. Ingen har ret til at blive dansk statsborger.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen det lå faktisk heller ikke i det, jeg sagde, at jeg mente, at man har ret til statsborgerskab, men når man søger om statsborgerskab, skal man vide, hvad det er for regler, Folketinget har fastsat for, at man kan erhverve det. Jeg mener ikke, at man bør have skjulte regler eller regler, som forhandles i lukkede udvalg, og som ikke er frit tilgængelige for offentligheden. Det mener jeg faktisk er en dårlig vane, og vi ønsker at bryde denne dårlige vane, og vi vil gøre alt det, vi kan for at overbevise både offentligheden og andre partier om, at denne dårlige vane bør brydes.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nu synes jeg jo heller ikke, der er nogen tale om, at man ikke ved, hvad der kræves, for man har til enhver tid mulighed for at læse det cirkulære, der er tale om. Men det må jo så samtidig siges, at når der er tale om en gave, der skænkes, er der til syvende og sidst også altid tale om et

skøn, fordi man skal vurdere om eller skønne om, hvem der er værdige til at modtage gaven, og det er jo bl.a. det, vi gør i Indfødsretsudvalget, hvor vi behandler de dispensationsansøgninger. Så jeg synes altså, det skal fastholdes, at det er en gave, og at det til syvende og sidst er uadskilleligt fra et skøn.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, jeg gav hr. Søren Krarup ret i, at det ikke var en ret at blive statsborger, men jeg vil dog alligevel ikke give hr. Søren Krarup ret i, at det er en gave. Jeg føler ikke, at de, der får dansk statsborgerskab, skal komme her og takke for gaven. Sådan mener jeg ikke det er. Jeg mener, at vi skal have nogle ordentlige retningslinjer, der siger, at hvis du opfylder de og de kriterier og i øvrigt opfører dig ordentligt og holder landets love, så kan du blive dansk statsborger. Jeg mener ikke, at der skal være processioner af taknemlige danske statsborgere herop for at takke for den gave, vi har givet dem. Det mener jeg simpelt hen ikke er rimeligt.

Kl. 13.35

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det fru Else Theill Sørensen, også i anden omgang som ordfører.

Else Theill Sørensen (KF):

De her debatter er jo på mange måder lidt traditionelle også med vores rækkefølge og alt sådan noget.

Jeg vil sige til fru Elisabeth Arnold, at da vi to for mange år siden startede vores karriere i Indfødsretsudvalget, var det jo hemmeligt. Jeg vidste slet ikke, der var et kontorcirkulære, og det tror jeg heller ikke fru Arnold vidste. Der gik et stykke tid, inden vores kolleger med højere anciennitet belærte os om, at der var sådan et kontorcirkulære. Det stod i sådan en lille sort mappe, som man efterhånden fik lov at kigge i.

Det var selvfølgelig noget roderi, og derfor har det – sådan tror da jeg også det var før regeringsskiftet – været sådan, at man kan se det cirkulære. Så det er ikke rigtigt, at borgere, der ønsker dansk statsborgerskab, ikke kan få at vide, hvilke betingelser det er, man skal opfylde.

De betingelser står klart og tydeligt, og langt, langt de fleste ansøgninger bliver tjekket efter. De opfylder de betingelser. De kommer på lovforslaget. Så er der nogle få, som bliver behandlet i udvalget, og denne personsagsbehandling

er ikke genstand for offentlighedens tilsyn eller offentlighedens adgang på nogen måde.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu skal jeg nok lade være med at trætte forsamlingen længere, men det er jo en problemstilling, som optager mig meget.

Det gode ved vores almindelige lovbehandling her i Folketinget er, at man kan følge bilagene i udvalget, man kan se, om der har været stillet ændringsforslag, f.eks. sådan nogle retningslinjer, man kan se, om der har været bemærkninger til lovforslaget, om der har været deputationer, som er kommet med særlige indvendinger. Man kan kort sagt følge hele lovgivningsprocessen fra start til slut. Man kan se, hvilke indvendinger der har været, hvilke argumenter der har været bragt ind, hvilke ting der skal lægges vægt på specielt. Det er en uvurderlig oplysning til befolkningen om, hvad det er for tanker, der har ligget bag Folketingets lovgivning, når den endelige fremkommer som det færdige produkt.

En sådan proces ville jeg meget gerne have at indfødsretsreglerne også kom igennem. Det tror jeg ville være gavnligt for forståelsen af hele mekanismen med at opnå dansk indfødsret.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Det Radikale Venstre vil gerne have en lov, der lovfæster, hvilke ting der gør, at man kan få retskrav på at få dansk statsborgerskab.

Men foreløbig er det jo sådan, at de retningslinjer er tilgængelige, og jeg synes ikke, det har nogen mening, at de skulle igennem en lovbehandling. Det kunne vi da selvfølgelig godt gøre, men hvad skulle det nytte? Det ændrer jo intet på det. Det er nogle retningslinjer, for at vi ikke skal sidde og tale om hver eneste person i udvalget.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Lad mig give et eksempel. Jeg synes, det godt kan nytte, at der er fuld offentlighed om de ting, der skal lægges vægt på ved statsborgerskabstildeling, f.eks. den nylige dom, der er afsagt om to unge tyrkiske statsborgere, på 8 og 10 år med efterfølgende udvisning. Der er jeg da blevet stillet spørgsmålet: Hvorfor er de pågældende ikke danske statsborgere? Dertil svarer jeg, at det kan jeg ikke vide noget om. De skal jo have søgt. Det har de muligvis ikke. Men hvis f.eks.

en af dem har begået kriminalitet, så får han en karenperiode, og i den karenperiode kan han ikke søge dansk statsborgerskab. Og så siger folk: Nå, er det sådan, det hænger sammen. Hvorfor skal de ringe til mig og spørge om det? Hvorfor kan de ikke bare slå det op på nettet?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Det må være, fordi de enten ikke har adgang til nettet, eller fordi de ikke kan finde ud af det, for det står der da. Cirkulæret ligger på nettet. Der står – ja, der står ikke, hvorfor de to tyrkiske fætre ikke har søgt dansk statsborgerskab – men der står da, at der er en karenstid. Det står som bilag til cirkulæret. Jeg går ud fra, at det ligger på nettet – der nikkes på de rigtige steder – så de, der kan finde ud af at bruge nettet, godt kan finde det. Det er fuldstændig offentligt tilgængeligt. Og man må også gerne ringe til mig og spørge, hvis det skulle være. Men det kan man altså godt finde ud af. Biblioteket vil sikkert også være behjælpeligt.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 14:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks fremtidige finansiering af globale udfordringer (den globale ramme).

Af Morten Helveg Petersen (RV) m.fl.
(Fremsat 19/10 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Regeringen kan hverken anbefale rammen eller udformningen af den globale ramme, som Det Radikale Venstre foreslår – ikke fordi vi ikke gerne vil finde globale løsninger på problemer som miljø, sundhed, fred og sikkerhed, men regeringen kan ikke tilslutte sig den opdeling af verdens problemer, som kommer til udtryk i beslutningsforslaget.

Der vil i givet fald blive tale om en kunstig opdeling mellem på den ene side kampen mod fattigdom og på den anden side indsatsen for et bedre miljø og for fred og sikkerhed og global sundhed. Fattigdom er ikke et isoleret problem, tingene hænger sammen.

I den udviklingspolitiske plan, som hedder »Sikkerhed, vækst – udvikling«, fra august i år, har regeringen fremlagt sin måde at fokusere og effektivisere udviklingssamarbejdet på. Udviklingspolitikken er et udenrigspolitisk instrument, som skal ses i sammenhæng med andre. Lad mig give et par eksempler.

Handel og øget markedsadgang er noget af det allervigtigste for udviklingslandene, det er ægte hjælp til selvhjælp. Ifølge Verdensbanken kan handelsliberaliseringer potentielt løfte 140 millioner mennesker ud af fattigdom i 2015. Derfor skal udviklingsbistand, handelsteknisk bistand og markedsadgang spille tæt sammen. Målet er at sikre de fattige lande den fulde gevinst ved friere handel.

Et andet eksempel er miljøet. Johannesburg-topmødet i 2002 slog fast, at fattigdom, miljø og sociale problemer må ses under én hat. Miljøindsatsen blev nu opprioriteret med 800 mio. kr. i alt i 5-års-perioden 2005-2009, hvoraf 375 mio. kr. går til Afrika. Det betyder, at titusinder får adgang til rent drikkevand. Den grønne profil i bistanden er ikke mindst til fordel for de fattigste. Så sent som for en måned siden åbnede jeg selv for vandet både i et overrislingsprojekt og i et drikkevandsprojekt i Tanzania.

Et tredje eksempel er håndteringen af de mange konflikter i udviklingslandene. Uden sikkerhed kan der ikke skabes udvikling, uden udvikling kan der ikke skabes sikkerhed. Derfor er sikkerheds- og udviklingspolitik alfa og omega, også når vi taler om fattigdomsbekæmpelse. Det vil blive afspejlet i den nye afrikapolitik, som regeringen vil fremlægge inden årets udgang, efter at vi nu har fået hørings svar i forbindelse med den høringsrunde, som vi har startet.